

νασσός και ἐπὶ τῆς ὀφρύος τοῦ ἀπέναντι βουνοῦ ἢ κωμόπολις Ἀράχωβα. Ἐγευματίσαμεν ὑπὸ τὸν παχύσκιον πλάτανον, οὐ μακρὰν τῆς ἱερᾶς πηγῆς Κασταλλίας, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθη ἐντὸς μικρᾶς κοιλότητος τοῦ βράχου μικροσκοπικὸς και πενιχρότατος ναῖσκος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἐφορεύοντος τὸ ἅ γ ι α σ μ α. Ἡ πηγὴ ἀναθρῶσκει κάτωθεν ἐρυθροειδῶν βράχων παρατεταγμένων στοιχηδόν και διχαζομένων περὶ τὸ καταλήγον εἰς γωνίαν τέρμα, ὅπου και ἴχνη βαθμίδων λελαξευμένων ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς. Τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς, διαυγές και κατάψυχρον, εὔρεν ἐξοδὸν ὀλίγον περαιτέρω ὑπὸ τινα ἐξέχοντα βράχον, καταχωσθείσης ὑπὸ τοῦ χρόνου τῆς λελαξευμένης δεξαμενῆς, ὅπου τὸ πρῶτον ἐχύνετο.

Δὲν περιγράφεται μετὰ πόσης ἡδονῆς καταβροχθίσαντες ὡς πειναλέοι προσκυνηταὶ τὸ παραταθὲν πρόγευμα, ἐπίομεν τὸ ἀθάνατον ὕδωρ τῆς Κασταλλίας, μετὰ τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ ἐπενεργήσῃ και ἐφ' ἡμᾶς ἡ προφητικὴ αὐτοῦ δύναμις. Φαίνεται ὁμως ὅτι διὰ τοῦ χρόνου ἔχασε και αὐτὸ τὴν παλαιὰν ἐκείνην ιδιότητα τοῦ οἰστρηλατεῖν τοὺς πίνοντας. Εἰς μάτην προσεπάθησα ν' ἀνασύρω μικρὰν πτυχὴν τοῦ πέπλου τοῦ ἀποκρύπτοντος τὸ μέλλον και νὰ ἀκούσω ἐν μέσῳ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης φύσεως μίαν λέξιν παρήγορον ὑπὲρ τῆς πολυπαθοῦς και ἡρωϊκῆς νήσου, πρὸς ἣν ἀτενίζει τὴν ὄραν ταύτην μετὰ παλμῶν καρδίας σύμπασα ἡ Ἑλλάς. Ἠρώτησα τοὺς βράχους, ἐπεκαλέσθην τὸν Ἀπόλλωνα, πλὴν οὐδεμία φωνὴ ἀποκρίσεως ἤκουσθη.

Τότε ἐνθυμηθεὶς πρὸς παρηγορίαν τὸ γαλλικὸν ἐκεῖνο λόγιον «pas de nouvelles, bonnes nouvelles» ἀπεχαιρέτισα τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ὀπτασίαν και ἔλαβον τὴν εἰς Ἰτέαν ἄγουσαν.

Τῆ 3 Ἰουνίου 1896.

Θ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

Ἡ τελευταία μου σκέψις.

ΣΑΝ βρίσκουμαι στὴν ὕστερὴν τοῦ χάρου ἀγωνία, και ἄλλοι παραστέκονται στὴ νεκρικὴ μου κλίνη, ἡ τελευταία σκέψις μου θὰ ἦσαι σύ, Μαρία, σύ ἡ κρυφὴ ἀγάπη μου! . . . Καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐμπρὸς μευ θάχω τὴ γλυκεῖα εἰκόνα σου . . . τὰ λόγια θεὸ νὰ θυμοῦμαι τὰ γλυκά, ποῦ σύ θὰ λησμονήσῃς! . . . Μὰ θὰ πεθάνω εὐτυχῆς ἂν δίχως μοιρολόγια ἔλθῃς μ' ἓνα σου φίλημα τὰ μάτια νὰ μοῦ κλείσῃς.

Μιτυλήνη

ΑΡΙΣΤ. ΜΑΝΔΡΑΣ